

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1928 | 77. AARGANG

LOYALE ARBEJDERE FOR EN STOR SAG.

(Præsident *Heber J. Grant.*)*)

Mit Emne er, som De ser, »Loyale Arbejdere for en stor Sag«.

Jeg er sikker paa, at Hjerterne hos alle dem, der har været »loyale Arbejdere for en stor Sag« i Primary-Organisationens Interesse, i Dag svulmer af Taknemmelighed til Gud for det storslaaede Resultat af Arbejdet, hvorved der er oprettet en vedvarende og vidunderlig Vækst i vore Primary-Organisationer.

Jeg er overbevist om, at intet andet Samfund, med det samme Antal Medlemmer som de Sidste Dages Hellige, har nogensinde haft en Parade som den, vi havde i Gaar, en saa

---

*) Tale ved Primary-Organisationens 50-Aars Jubilæum i Tabernaklet, Salt Lake City, Utah, Søndag Morgen den 10. Juni 1928. Primary-Organisationens Arbejde bestaar i at forberede vore unge Drenge og Piger til alt Arbejde henhørende under Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og at blive gode, praktiske Borgere i Samfundet. »Primary« betyder Forberedelse.

Ph. J.

vidunderlig Opvisning, som vi havde paa Stadion, eller en saa imponerende Forsamling, som vi ser her i Dag for at mindes det store Resultat af 50 Aars Arbejde. Sandelig, vore Hjerter svulmer i Taknemmelighed til Gud for hans mange Velsignelser til sit Folk.

Jeg tror, ja, jeg er i mit Hjerte overbevist om, at der er ingen andre Mennesker i Verden, der, som de Sidste Dages Hellige, praktiserer saa fuldkomment Sentimentet udtrykt i de to første Linier af Programmet:

»Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit Hjerte. . . .
Du skal elske din Næste som dig selv.«

Det uegennyttige Arbejde i den Kvindelige Hjælpeforening fra den Dag, den blev organiseret, og alle dem, der har haft Stillinger eller arbejdet i vore Søndagsskoler, i vore Ungdomsforeninger, i vore Primary-Organisationer, i Kirkens Religions-Klasser, fremstaar som enestaaende Vidnesbyrd om Kærlighed til Gud og vore Medmennesker. Det Arbejde, der er udført, tror jeg, er større, end det kan findes i noget andet Samfund med et lignende Antal Medlemmer.

Jeg har ofte hørt Folk sige til mig: »Jeg kan ikke forstaa, hvorledes det er muligt, at I kan have mellem to og tre Tusinde unge Mænd og unge Kvinder, der paa egen Bekostning eller Underholdning af Familien virker for at forkynde eders Tro til Verden.« Jeg har været i Stand til ved saadanne Lejligheder at svare, at Grunden, hvorfor vi kan faa dem til at gøre det, er, at de og deres Forældre er overbeviste om Sandheden af den Paastand, at vi som Sidste Dages Hellige har den Herre Jesu Kristi Evangelium, Planen til Liv og Frelse, den kostelige Perle — at det er af større Værdi end al den Rigdom, al den Kundskab, al den Oplysning, Mennesker kan opnaa. Vi har det, der, hvis vi efterlever det, betyder evigt Liv — ikke alene evigt Liv i Guds Nærværelse, men Herlighed og Ophøjelse i det celestiale Rige med vor himmelske Fader. Naar vi har fundet Sandheden, naar vi er bleven velsignede af Gud med en Kundskab om Sandheden, er det ikke

saa mærkeligt, at de, der har Kundskaben, er villige til at tjene og villige til at lade deres Børn tjene.

Mit Hjerte er altid fyldt med Taknemmelighed og Kærlighed til Funktionærerne i Søndagsskolen, hvor jeg i min Ungdom modtog mange Lærdomme, der har været styrende Stjerner for mig gennem hele min Livsrejse. Jeg har altid været taknemmelig for, at jeg var forbundet med den første Ungdomsforening, og at Herren som Svar paa min inderlige Bøn gav mig en Lejlighed til senere at virke i Hovedbestyrelsen for de Unge Mænds Forening. To Missioner i mit Liv har jeg bedt for — en, at jeg maatte blive kaldet til at virke med Ungdommen som en af Hovedbestyrelsen for de Unge Mænds Forening, og den anden, at jeg maatte blive kaldet til Europa som Francis M. Lyman's Efterfølger. En af disse Virksomheder kom til mig den næste Dag, efter at jeg havde bedt for det, ved at Kirkens Præsidentskab udvalgte mig som en af de Unge Mænds Forenings Bestyrelse. Straks efter, at jeg havde bedt i Japan — dette fjerne Land — at naar min Mission var endt dèr, det maatte være mig tilladt at komme til Europa, modtog jeg et Telegram fra Præsident Smith: »Kom hjem med den første Damper«. Jeg kom hjem og blev kaldet til England. De tre Aar af uegennyttigt Arbejde der, med Kærlighed til Gud og mine Medmennesker som en Inspiration til mig, var tre af de bedste Aar i mit Liv.

Jeg har ingen Tvivl i mit Hjerte, at hver eneste Sjæl, fra Søster Rogers til dem, der i Dag virker for Primary-Organisationen, har mere virkelig Glæde, mere virkelig Lykke i at tjene, end hvis de havde været heldige i at samle en Formue eller sikret sig menneskelig Ære. De har haft Guds Velsignelser med dem.

Mit Hjerte er fyldt med Taknemmelighed for denne store Forsamling her i Dag. Jeg véd ikke, hvornaar jeg har set en Forsamling, der for mig syntes i deres Ansigter at vise mere Interesse, større Attraa og Bestemthed til at tjene Gud, end jeg ser i Ansigterne paa disse foran mig i Dag. Jeg er tak-

nemmelig for den store Parade, vi havde i Gaar, for den vidunderlige Opvisning paa Universitetets Stadion, og fremfor alt er jeg taknemmelig til Gud for, at han har hørt og besvaret vore Bønner om, at der ingen Ulykker maatte ske.

Maa Herren rigelig velsigne enhver, der er forbunden med Primary-Organisationens Arbejde, er min ærlige og oprigtige Bøn til Gud. Mit Hjerte er fyldt med Taknemmelighed for alle disse loyale Arbejdere. Gud velsigne eder alle er min mest inderlige Bøn, og jeg beder i Ydmyghed og i Jesu Kristi, vor Forløsers Navn. Amen.

BREV FRA PARIS.

Fra Missionspræsident Joseph L. Petersen og Hustru, der for Tiden er i Paris for at overvære de europæiske Missionspræsidenters Konference, har vi modtaget følgende interessante Brev:

Paris, 26. August 1928.

Præs. G. Philip Jensen,
Korsgade 11, København.

Kære Broder:

Kun nogle faa Linier for at lade Dem vide, at vi ankom her i god Behold og en Smule trætte af Rejsen.

Vi forlod København med Toget Syd paa Fredag Morgen, og vi havde en vidunderlig Køretur gennem det frugtbare Sydsjælland med dets rige Afgrøde i Færd med at blive indhøstet. Paa alle Sider kunde man spore Velstanden af det virksomme danske Folk. Bøndergaardene og Hegnene var godt vedligeholdte, Husene malet, og Haverne med deres smukke Blomster er et Syn, man aldrig vil glemme.

Da vi ankom til Gedser, sejlede vi over til Tyskland paa en smuk Færgedamper. Vandet var ligesaa blankt som et Spejl — ikke saa meget som en Kruse var der at se. Da vi ankom til Warnemünde, begyndte vi straks vor Rejse gennem det store tyske Rige. Det var let at se, at vi var i et andet Land, da alt syntes saa forskelligt. Paa Markerne kunde man se, at

Kvinderne udforte næsten alt det Arbejde, Mænd skulde have udført. Arkitekturen i Byerne og paa Landet er anderledes end i det Land, vi lige havde havde forladt. Bygningerne syntes her at være mere massive og solide.

Vi begynder allerede at savne den gode, danske Kost, da det næsten er umuligt at faa et godt Maaltid. Pølser og Kartoffelsalat syntes at være det mest almindelige, der serveres, og Drikkepenge skal betales paa alle Sider — i en saadan Udstrækning, at for enhver lille Tjeneste udvist, forlanges der Drikkepenge. Om det saa er Konduktøren, der viser os, hvor vi kan faa et Sæde, venter han en lille Opmærksomhed for dette. Rygning er ikke saa almindelig — og i Særdeleshed ikke blandt Kvinder.

Vi havde et Ophold paa tre Timer i Hamborg for at faa Forbindelse med Toget til Köln og Liege i Belgien. Da vi ankom til Köln den næste Morgen, havde vi Anledning til at se den smukke, katolske Domkirke, der anses for en af de smukkeste Domkirker i Verden. Derefter fortsatte vi Rejsen og var snart i Belgien, hvor Landskabets Udseende igen forandredes fra det, vi lige havde passeret. Landet her er meget bjergfuldt og stenet. Vi passerer igennem den ene Tunnel efter den anden, Bjergsiderne er bedækket med tætte Buske og Træer. Her og der ser man en lille Bondegaard med en Ged eller to, der skal give Familien Mælk til Husbrug. Miner og Smeltere ses overalt, medens Fabrikker med deres tykke Røgskyer, der udspyes af de vældige Skorstene, vidner om Landets Velstand. I Liege findes den store Geværfabrik, hvor saa mange af de beromte Browning-Rifler og Pistoler er fabrikeret. Den kendte Opfinder John M. Browning (der var bosiddende i Ogden, Utah, og dode sidste Aar som en god Sidste Dages Hellig) har opfundet flere moderne Modeller i denne Retning end nogen anden Mand, der nogensinde har levet. Hans Familie ejer endnu store Aktier i Fabrikken. Der møder os mange mærkelige Syn i dette Land. Okser bliver brugt ligesaa almindeligt som Heste til at udføre Arbejde og at køre Fragt o. s. v.

Nogle af Gaderne har intet Fortov — kun en malet Streg til at adskille Fortov fra Gade. Bygningerne er sorte og snavsede; foraarsaget for en stor Del af Røgen fra Miner og Fabrikker. Der er én Ting, der er prisværdigt, at paa alle Altaner og Balkoner og andre Steder, hvor Blomsterkasser kan placeres, ser man et Væld af Blomster, der gør meget til at live op i Omgivelserne omkring Hjemmene.

Da vi kom til Grænsen af Frankrig, var der et meget strengt Toldeftersyn. Det var lige meget, hvad det var, hvis det var nyt, skulde der betales Told. Landet bærer endnu sørgelige Mærker fra Krigen. Endskønt næsten hver eneste By i Nord-Frankrig er bleven genopbygget med smukke Hjem, Kirker og Jernbaner, ligger der endnu Tusinder af Bygninger i Ruiner. I nogle Tilfælde var hver eneste Hjem ødelagt, og ved Genopbygningen har de flyttet hele Byen til et andet Sted. Det er alligevel overraskende, hvor storartet det franske Folk har mestret den sørgelige Tilstand. Jeg kan ikke andet end beundre dem for, hvad de har udført og endda uden at føle nogen Bitterhed mod dem, der gjorde dem en saa stor Uret. Lønnen er meget lille i Frankrig. Den er ikke over fire Kroner om Dagen for almindeligt Arbejde; men alle har Arbejde og synes at klare sig temmelig godt.

Paris er dekoreret med de Forenede Staters livlige Kulører, rødt, hvidt og blaat kan ses alle Vegne til Ære for Statsminister Kellogg, der er her med sin berømte Freds-Traktat, der vil gøre Krig ulovlig. Den 27. August vil blive en vigtig Dato i Verdenshistorien. Ved denne Overenskomst vil otte af Verdens Nationer underskrive dette vigtige Dokument. Fjorten af Verdens Nationer vil have Repræsentanter i denne notable Forsamling.

Paa denne Dag vil en anden bemærkelsesværdig Sammenkomst begynde, idet otte Missionpræsidenter med deres Hustruer vil mødes i Villa »Guilmant«, der forhen tilhørte den verdensberømte Organist og Musiklærer, Professor Guilmant, der nu er død. Nogle af vore Tabernakel-Organister har faaet

Lektier i det samme Værelse, som vi nu vil bruge til vore Møder. Hele den rummelige Bygning, hvorfra man kan overskue Paris, tilligemed dens smukke Have er blevet tilstillet os til vort Brug. Alle Præsidenterne er her, og de forskellige Møder ventes at optage i det mindste otte Dage.

I Selskab med Præs. Widtsoe, Hustru og Datter havde Søster Petersen og jeg i Dag den Glæde at overvære Gudstjenesten i den berømte russiske Kirke. Sangen var vidunderlig, men Ceremonierne var de mest mærkværdige, vi har set. Det smagte mere af Hedenskab end af Jesu Kristi Lærdomme. Hele Forsamlingen maatte staa op, og alle de Andagtssøgende købte et Lys, der blev tændt omkring Figurer og Billeder af gamle Helgener. Det syntes, at enhver købte Lys i Forhold til sin Tro, og der var Tusinder, der brændte paa en Gang.

Om Eftermiddagen var vi ude i Versailles, hvor Louis XIII's og Louis XIV's Palads og Have findes. De prægtige Springvand og Haven er verdensberømte.

Tiden vil ikke tillade at give en mere udførlig Beskrivelse af alt, hvad vi har set. Præs. Widtsoe sender Hilsen. Han var meget imponeret over sit Besøg i København. Alt er vel, og med en venlig Hilsen forbliver jeg

Deres oprigtige Broder

Joseph L. Petersen.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE

vil i Aar blive afholdt som følger:

Aalborg: Søndag og Mandag den 14. og 15. Oktober.

Aarhus: Søndag og Mandag den 21. og 22. Oktober.

København: Søndag og Mandag den 28. og 29. Oktober.

Præsidenterne i de forskellige Distrikter anmodes om i rette Tid at træffe alle fornødne Forberedelser for Afholdelsen af de med Konferencen forbundne Møder. Ligeledes bedes Grens-

forstanderne saa vidt muligt give alle Medlemmerne af Kirken og vore fremmede Venner en personlig Indbydelse til at overvære disse Moder.

Programmet bor udarbejdes i god Tid og indsendes til Missionspræsidenten til Godkendelse.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

INTERESSANT BESØG.

Den Danske Mission havde i Dagené fra den 23. til 28. August et ret interessant Besøg, idet Dr. John T. Miller og Hustru Margaret Miller besøgte de forskellige Distrikter i Missionen, hvor de mødtes med de stedlige Missionærer samt holdt Foredrag ved Møder, der var arrangeret i den Anledning.

Dr. Miller er en meget fremragende Autoritet i Studering af den menneskelige Karakter og har i denne Kapacitet besøgt over 1000 Skoler og Universiteter Verden over og holdt Foredrag om den menneskelige Karakter. Han er nu paa en Turné igennem Europa og benytter derfor Lejligheden til samtidig at give Missionærer og Kirkens Medlemmer et Vink om, hvorledes man bedst kan opbygge vor Karakter og udvikle de Evner, der er de mest fremherskendee i ethvert Menneske.

I København holdt Dr. Miller to Foredrag i Mødesalen, Korsgade 11, og ved det sidste af disse illustrerede han sit Foredrag ved, at en Del af de unge Brodre og Søstre stillede sig til Raadighed, og Dr. Miller udpegede til Forsamlingen de forskellige Kontraster i deres Karaktertræk. Begge Foredrag blev fulgt med stor Interesse af den store Forsamling.

Dr. Miller har skrevet flere Værker angaaende dette interessante Emne og er ligeledes Redaktor af et amerikansk Tidsskrift »The Character Builder«. St. Miller er Præsidentinde over de Kvindelige Hjælpeforeninger i Kalifornien. De forlod København Onsdag Morgen og rejste til Tyskland, hvor de vil holde Foredrag i en Mængde af Byerne gennem Tyskland og Svejts.

Ph. J.

TIL KIRKENS MEDLEMMER I NORGE.

Da vi i den senere Tid har modtaget adskillige Artikler fra enkelte Medlemmer af Kirken i Norge med Anmodning om Optagelse i »Stjernen«, skal vi oplyse, at ingen Artikel eller Nyhed fra den Norske Mission vil blive optaget i »Stjernen« uden først at være tilsendt Missionskontoret i Oslo for Godkendelse og Rettelse, da vi paa »Stjernen«s Kontor ikke er kompetente nok i det norske Sprog til at rette eventuelle Fejl i Grammatik og Stavning. Naar disse Artikler er blevet godkendt af Kontoret i Oslo, skal vi med Glæde optage samme i »Stjernen«.

DEN NORSKE MISSION.

HØSTKONFERENCERNE I NORGE.

Bergen	14. Oktober.
Trondhjem	21. Oktober.
Oslo	28. Oktober.

AFLØSNING.

Ældste John W. Olsen er afløst fra sin Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

DAAB.

De følgende er blevet døbt i Narvik: Alfred Abrahamsen, Julie Abrahamsen og Olaf Evensen. I Olso: Ingeborg Liv Nøvik, Karl V. Karlsen, Even Kittelsen, Martha Olena Blattmann, Marit Blattmann, Alphild Annette Ryberg og Kisten Marie Larsen.

PRESIDENT WIDTSOES BESØK I NORGE.

Helt fra den tid, det blev kjendt, at Apostel John A. Widtsoe skulde bli den neste Europæiske misjonspresident, har vi her oppe i Norge med lengsel imøtesett hans første besøk hitop. Det er jo alltid en begivenhet for oss, når en av Herrens tolv

apostler avlegger oss et besok. Men denne gang var det likesom noget mer enn almindelig. Ti denne gang var den Europæiske misjonspresident en av våre egne, fodt her i vårt eget fedreland, og istand til å tale vårt eget sprog.

Da det så lenge ventede besøk endelig kom, blev det heller ingen skuffelse. Selvom vi nok hadde håpet å få beholde presidenten litt lenger iblant oss, så var den korte tid, vi fikk være sammen, så rik og så velsignet, at den sent vil glemmes.

Tirsdag 14de Aug. ankom president Widtsoe til Oslo og blev mottatt av misjonærene. Samme dag besøkte han flere av Oslos bokhandlere og kjøpte her en hel del boker av interesse for genealogisk forskning.

Tirsdag aften avholdt Oslo grens kvinnelige hjelpeforening et møte, som i og for sig er verd omtale. Det var det første genealogiske mote, som kirken har avholdt i Norge, og såvidt vites, i hele Skandinavien. Det er jo en kjent sak, at mange soskende i kirken unnlater at opta sitt slektsregister, mange vel på grunn av manglende forståelse, men størsteparten vel fordi, de ikke har råd til å betale for det, og de selv har så liten greie på, hvordan det skal gjøres. Derfor er disse moter av den aller største betydning, både for at soskende kan lære å forstå det store ansvar og det herlige privilegium, som følger med dette arbeide, og likeså få unnervisning med hensyn til selve arbeidet.

Forst talte søster Jørgine Larsen litt om sine egne erfaringer og nevnte spesielt en ting av stor interesse. Der har nemlig, fra tid til annen, vært ikke så litet snakk om, at bøkerne på de norske arkiver ikke alltid var i den skjonneste orden. Søster Larsen tilbakeviste denne påstand på det bestemteste og sa, at bøkerne var i full orden, og greie å finne frem i. Derefter holdt president Widtsoe en hjertevarm og interessant tale om den slektshistoriske forskning og gav mange gode råd. Pointene unnerstreket han ofte med det lune, som er ham særegent. Motet var godt besokt.

Samme aften avreiste president Widtsoe sammen med

den norske misjonspresident Lorenzo W. Anderson til Bergen, hvortil de ankom onsdag formiddag. Eftermiddagen blev benyttet til å bese Bergensutstillingen. President Widtsoe fant her mange ting av interesse, særlig interesserte han sig for de statistiske tabeller og bemerket, at mens dødsfallene der i forhold til folkemengden var dobbelt så mange som i Utah, var antallet av fødslene i samme forhold bare halvparten så stort. Om aftenen blev der avholdt et godt besøkt møte, hvor begge presidenter talte til forsamlingen. Samme aften forlot de Bergen og reiste tilbake til Oslo.

Torsdag aften blev der så i Oslo avholdt en meget vellykket fest. Dette var samtidig en pionerfest, da denne iår var blitt utsatt i anledning av president Widtsoes besøk. Alle grenens gamle var innbudt, mange av dem blev hentet i bil. Innenfor døren blev de gamle ønsket velkommen av hvitkledte unge piker og pyntet med hver sin vakre blomsterbukett. Lokalet var ganske overfyldt. Der var adskillige tilreisende, deriblant ca. 20 fra Drammens gren, som kom i en dertil leiet bil. Blant dem var der tre unge søstre, som blev døpt midt under festen.

Festen blev ledet av broder Eyolf L. Arveseth. Der blev utført et interessant program. Men før det egentlige program tok sin begynnelse, blev der utfort en ganske interessant liten akt. Oslo gren er nemlig så heldig å ha en kjekk liten skare »bikubepiker«. Av disse blev nu de seks eldste av president Widtsoe overrakt hver sin nål, en liten bi i guld som tegn på, at de nu har avlagt sin første prøve og er blitt riktige bier. De seks, som fik nålen, er: Astrid Stenersen, Judith Stenersen, Hildur Jensen, Erna Halvorsen, Marie Anderson og Bjørg Bruun. Likeså fikk lederne søster Alfhild Pettersen og Hjordis Gebhardt sin spesielle nål.

Den del av programmet, som vel samlet den største interesse, var en liten enakter med motiv fra Mormons bok. Den het: »Hans hensikter rokkes ikke«, og var oversatt fra engelsk av søster Eva Giertsen. Handlingen foregår i ørkenen utenfor

Jerusalem kort efter, at Ismaels familie var kommet derut, og viser et av de optrinn, som Mormons bok har så mange av, nemlig at Laman og Lemuel med sine tilhengere er gjenstridige og ulydige og søker å drepe Nephi. Men han roper til Herren og blir utfriet av sine vrede brødres hender. De gjenstridige blir beskjemmet og faller need for ham og trygler om tilgivelse. Stykket ender med, at hele flokken glade og lykkelige synger: »Se et land«. Stykket blev spilt av fire søstre og seks brødre i datidens brogede, folderike drakter og vakte stor begeistring. Kulisserne var malt av broder Kristian Gårder.

Derpå blev hedersgjestene benket rundt lange, rikt blomstersmykkede borde og bevertet med deilige smørbrød, chokolade samt jordbær og fløte. De øvrige deltagere blev bevertet med chokolade og smørbrød. Alle de skjønne blomster, som prydet både bord og lokale, var iår som tidligere skjenket av broder Thorvald Karlsen.

Senere på aftenen holdt president Widtsoe en tale, som rev alle tilhørerne med. Han fremhevet, hvor lett det var for De Sidste Dages Hellige i Skandinavien nu, sammenlignet med tidligere tider, da hatet og forbitrelsen mot evangeliet på mange steder var så sterkt, at misjonærene blev jaget fra sted til sted, blev fengslet og endog kunde frykte for sitt liv. Nu er de ydre forhold lysere, men farerne er der allikevel. Berørte de første prinsipper og gav råd og veiledning i flere av livets vanskeligste spørsmål.

Da festen ved 11 tiden sluttet med sang og bønn, gikk man glade og takknemlige fra hverandre. Men ikke førenn president Widtsoe hadde hilst på hver eneste en fra den eldste til den yngste.

Fredag formiddag avholdtes et misjonærmøte for grenens misjonærer, hvor president Widtsoe besvarte spørsmål og gav råd og instruksjoner angående misjonsarbeidet i det hele tatt.

Om eftermiddagen var president Widtsoe og president Anderson gjester ved den mottagelse, som den amerikanske minister holdt i anledning den store verdens-historikerkongress. De hadde begge her den glede å hilse på mange kjente

videnskapsmenn, således både den nuværende og den forhenværende rektor av Oslo universitet.

Allerede lordag morgen måtte president Widtsoe avreise til Sverige. Men han gav oss det lofte å komme snart igjen. Og vi takker ham for besøket og sier: »Hjertelig velkommen tilbake«.

Eva Mabel Giertsen,
Oslo Gren.

MIRAKLET I „MORMONISMEN".

I et personligt Brev til Dr. James E. Talmage skriver en Ikke-»Mormon«, Dr. Henry S. Drinker, fhv. Rektor ved det store Lehigh Universitet i Pensylvanien, Amerika, bl. a. folgende (oversat fra »Juvenile Instructor«):

»Til mig syntes Underet maaske at være, at en ulærd, ung Farmer skulde være i Besiddelse af en saa stor literær Dygtighed til at udtrykke sig paa det Sprog, som Joseph Smith brugte i Optegnelserne, han gav — hvordan han i den Alder kunde have et Kendskab til Skriften — baade det gamle og nye Testamente — der gjorde ham i Stand til at tage i Brug og gentage og opholde Skriftens Lærdomme som en familiær Historie. Hvis vi soger efter Mirakler, er dette et — en mirakuløs Optegnelse, hvad enten vi tager et »Mormon«- eller et Anti-»Mormon«-Standpunkt; thi fra »Mormonerne«s Standpunkt var det en guddommelig Aabenbaring, og hvis dette er benægtet, er det et Tilfælde af fænomenal Visdom og Ytring fra en, der var lige saa lidt trænet som Kristus, da han som Barn diskuterede med Ældsterne i Templet.«

Den Mand, der har annammet Sandheden og da ikke vandrer efter den, fortjener en større Straf. Et Medlem af denne Kirke, der vil bruge Tobak, bryde Visdomsordet, der ikke betaler Tiende, holder Sabbatsdagen hellig eller paa andre Maader ikke lytter til Herrens Ord, er ikke loyal til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Joseph Fielding Smith.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

—

(Fortsat fra Side 271.)

Opstandelsen. Den, der paa en rigtig Maade har indrettet sit Liv, gruer kun lidt for sit Imorgen. Et saadant Menneske er fuldstændig overbevist om, at enskønt Legemet sænkes i den kolde Grav, vil det igen opstaa. For den Sjæl er Opstandelsen en ubetinget Vished. Han véd, at i Opstandelsen skal Legemet, renset og lutret fra al jordisk Besmittelse, opstaa fra de Døde og kun være i Besiddelse af dets væsentlige, særegne Bestanddele, der ikke paa nogen Maade kan fratages det eller overføres paa et andet Legeme. Disse væsentlige Bestanddele, organiseret til et Legeme, vil da udgøre det kødelige Legeme, udødeliggjort. Opstandelsen for dødelige Legemers Vedkommende tog sin Begyndelse, da Jesus den tredie Dag brød Dødens Lænker og opstod fra Graven, og som, efter at have fuldendt sin Vandring blandt Menneskenes Børn paa Jorden, tog sit Legeme med sig ind i Himlen. Dette var Opstandelsens Førstegrøde, der formedelst Kristi Forsoning blev en Mulighed.

Menneskers Opstandelse har siden den Tid maaske vedblivende foregaaet og vil uden Tvivl vedblive i Fremtiden; thi mange Aander har nedlagt deres jordiske Legemer, og det er saaledes forordnet, at alle *skal* opstaa fra Graven. I Opstandelsen vil Orden og Lov blive gjort gældende, saaledes at Ret og Retfærdighed skal vederfares enhver.

Vor Stilling hinsides. Efter at Mennesket har endt sin jordiske Vandring, indgaar det til en ny, stor Verden. I hin store for os nye Verden bliver vi i Stand til stedse og for evigt — den der raadende Orden og de der gældende Love underkastet — at fortsætte med vort Udviklingsarbejde. Vor Udvikling hisset og de Love, som *der* bliver os aabenbarede, afhænger af vore egne Handlinger og vor egen Villighed til at adlyde de Love, vi allerede kender.

Vor Stilling i det tilkommende Liv vil endvidere afhænge af Trofasthed i dette Liv. Mennesket opstaar fra Graven med den samme Grad af aandelig Udvikling, som det blev nedlagt i Graven med. Med andre Ord, Mennesket vil i Opstandelsen være i Besiddelse af netop den Udvikling, det under Jordelivets Tilværelse har opnaaet, ligeledes vil de Gaver og Kræfter, man tilegnede sig i Aandeverdenen, før man kom til Jorden, følge med os i Opstandelsen.

Alle Mennesker vil blive frelste; men den Frelse, de erholder, vil, med Hensyn til Gradation eller trinvis Ordning, blive lige saa indbyrdes forskellig, som Menneskenes Arbejde paa Jorden er forskellig. Ligesom der i det tilkommende Liv vil forekomme forskellige Grader, hvad Udvikling angaar, vil der ogsaa findes Herlighed efter Herlighed — nogle, der i Glans kan sammenlignes med Solen, andre med Maanen, medens atter andre Herligheder vil være saa forskellige i deres Glans, som Firmamentets utallige Stjerners Glans er forskellig, den ene fra den anden.

Den »store Plan« indeholder ingen Bestemmelse om Menneskets evige Fordømmelse. I bedste Fald vil Menneskene i Forhold til den Fremgang, de har gjort, klassificeres, saaledes at nogle — i Forhold til den Nidkærhed, de allerede har lagt for Dagen — vil staa paa et højere, andre paa et lavere Udviklingstrin. I et Univers, der regeres af intelligente Væsener, der gennemstrømmes af Kærlighed for hverandre, kan der ikke engang være Tanke om en evigvarende Straf, undtagen for saa vidt Mennesket med frit Forsæt modsætter sig Loven og derved paadrager sig sin egen Ødelæggelse. »Evig Straf« og »uendelig Straf« — Udtryk, der ofte bruges, men som er af ringe Betydning for Menneskets Sind — betyder simpelthen *Guds Straf*, og hvad den egentlig bestaar af, ligger udenfor vor Forstands Rækkevidde.

De, der med fri Vilje foretrækker at forkaste Sandheden hellere end at annamme den og bøje sig under Loven, vil lidt efter lidt tage mindre og mindre Del i Udviklingsarbejdet.

Saadanne Væsener vil sakke agter ud, medens deres mere intelligente Medmennesker vil skride fremad. Der findes ingen Stillestaaen i hele Naturen; de, der ikke gaar fremad, gaar tilbage; de bliver svagere og svagere, og til sidst tabes de af Sigte og synker hen i »Glemslens Nat«, saa vidt deres ringe jordiske Liv angaar.

Menneskets Skæbne. Den Intelligens, der gaar under Benævnelsen Mennesket, kan ikke tilintetgøres. Evigt Liv er altsaa Menneskets Skæbne. Men det eneste evige Liv, der er Benævnelsen værd, er det, Mennesket nyder, medens det med aabne Øjne og frejdigt Mod søger efter, antager og bruger al den Kundskab, det muligvis kan komme i Besiddelse af, og som vil blive Mennesket til Gavn og Nytte under dets Fremskridtsmarch. At skride fremad og opad er altsaa evigt Liv og Menneskets Skæbne.

(Fortsættes.)

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for Oktober 1928.

Nadververs:

Ydmygt med Ærbodighed,
forvisset om Guds Kærlighed,
jeg tager nu af Vand og Brød
til Minde om min Frelsers Død.

Korlektie:

Vi tror, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige, samt adlyde, ære og opretholde Lovene.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E Bording.